

Kronik: Og jeg ville ønske

Weekendavisen | 15.01.2016 |

Nej, det var dem. Børnene. De sad der spændt op i deres robotkørestole smurt ind i snot og savl. Det ville være nemmere, hvis de var ved at dø af kræft og ikke af forkert sammensatte kroppe, skrumpende hjerner, spasmer og kramper.

Du føder et barn. Helt vind og skæv. Helt uden øjne. Helt uden mund. Helt uden ører. Din bristede drøm er en uløselig sorg, men hvis vi ikke ser den eller taler om den, kan vi glemme den. Og der er små huse, hvor de alle kan bo sammen. Gulvene er grønne, haverne fyldt med æbletræer og blomster. Der er dejligt. Det er lidt væk. Lidt tys, tys

af ALBERTE ZACHO

Jeg fandt huset med den fine have. Og døren gik selv op og jeg så de grønne gulve. Men der var lyde. Mærkelige lyde. Var der også heste? Nej, det var dem. Børnene. De sad der spændt op i deres robotkørestole smurt ind i snot og savl.

Hvad gør man? Kigger man på dem? Kan man røre dem? Jeg måtte le. Eller måske måtte jeg græde. Men min pædagogiske leder tog mig i hånden, viste mig medicinskabet, gav mig et par handsker og sagde: »Vi har syv små banditter fra to til enogtyve år. De kræver relativt meget pleje og stimulering. Husk at de skal have det godt, inden de måske snart dør.« Jeg tog en dyb indånding, tog handskerne på og pludselig så jeg mig selv synge »Tju Bang Chokolademand«, alt imens jeg vaskede en dreng på samme alder som mig selv. Og jeg barberede ham, gav ham en brandsmart Pokemon-bluse på og tændte for Ramasjang.

Jeg lærte hurtigt en masse om de små kræ, og hvordan de skulle passes: Kling, kling, kling på glasset så lille Anders kunne høre, at han skulle fodres. Og jeg stak skeen ind i munden på ham, og han smaskede løs, så den blendede frikadelle-smoothie løb ned ad hagen på ham. Og jeg skyllede efter med sødmælk. Jeg hældte og hældte. Og Anders brækkede sig ud over mig og min frokost. Jeg tænkte, at hvis nogen tilbød mig en blendet frikadelle med rødkål og sovs, ville jeg sige: »Blend mit hoved«. Altså hvis jeg kunne.

Muhammed fik sondemåltider, så han brækkede sig ikke spontant. Han var bare sådan en varm dreng. Hans hud var så glohed som en kogeplade, at jeg besluttede at køre ham ud i haven. Så kunne jeg nemlig også få lagt neglelak på spastiske Kamilla. Og alt imens min tålmodighed og finmotorik var på overarbejde, begyndte det gudhjælpemig at regne. Og så sad Muhammed bare dér i regnvej. Helt drivvåd! Heldigvis kunne Kamilla lufte sine negle ret godt selv, og jeg kunne notere Muhammeds regnvejsoplevelse som sanseindtryk.

Jeg følte mig ret god til det. Og jeg liftede op og ned og fra side til side. Børnene var flyvende. Og selv på liftens forkert opsatte løftestof og ned i trillende kørestole. Selv Mikkel's asymmetriske krop landede smukt og perfekt i sækkestolen.

Svup! Han lå bare der helt som en sjælden skabning.

Jeg kunne ikke dy mig for at kilde ham på maven, mens jeg sagde: »Og krabben var så sød!«. Og med ét skete der noget vildt. Han ikke bare lo lidt. Han klukkede heller ikke.

Han skreg af grin og åndede mig lige op i hovedet. Og jeg kiggede på Mikkel og fnisede også lidt. Jeg glemte faktisk også at bide mærke i hans meget skarpe ånde. Jeg tænkte, at han var sød. Helt vildt sød. Men det var ikke bare, når jeg kildede ham, at han var sød.

Han var sød hver dag. Og jeg krammede ham, hver gang jeg gik forbi ham. Og jeg nussede og aede ham, når han sad helt bange og nervøs med sine epileptiske kramper.

Jeg begyndte at blive blød om hjertet, når jeg så Mikkel.

Ja, pludselig begyndte mit hjerte ikke bare at bløde for ham, men for hver og én. Jeg syntes, at de var så smukke. Og især den lillebitte Thilde, der var blevet forladt som spæd og havde kradset sin næse og øjne væk. Hun kunne bedst sove, når hun lå ind til mig og kunne mærke min vejtrækning. Og hvis jeg slap hendes hånd, brummede hun og ledte med sine hænder.

Hun kunne godt lide, når Alberte sang om lyse nætter, og når jeg havde fri, kunne jeg tude over den pokkers sang.

For de var ikke bare mennesker af kød og blod som mig selv. De var så rummelige og forstående. De ville gerne holde i hånd og have strøg over kinden. De var noget helt særligt.

Helt finurlige. Helt fintfølede. Helt begejstrede. Helt elskværdige. Helt dem.

Jeg ville jo bare gerne være hende, der kom tilbage med de varme dage, men min psyke var skabt helt udueligt og elendig. Jeg ville spørge, hvorfor de græd. Og jeg ville sige kærlige ord, så de kunne stoppe igen. Jeg ville vise dem, hvor fine hindbærrene var og lade dem høre, hvor hyggelig saxofonen lød.

Jeg var så frustreret over, at jeg ikke havde tryllestøv, der kunne hjælpe på deres elendige kroppe, deres omsorgssvigt og deres dødsdom. Og jeg ville ønske, at der var en, der kunne elske dem helt ubetinget ægte og helt ud til fingerspidserne. En der ikke skulle fordele sin begrænsede og distancerede kærlighed til syv af slagsen. En hvis kærlighed ikke var aflønnet med 150 kroner i timen. Jeg ville ønske at hver og én modtog ægte moderlig kærlighed fra en, der ville tage alle stjerner ned til dem.

Kærlighed der ikke udskiftes klokken syv, femten og treogtyve. De skulle have oprigtig og inderlig kærlighed fra en, der ikke ville forlade dem efter et halvt år og aldrig komme igen, inden de dør.

Og jeg ville ønske, at huset med de grønne gulve ville åbne dørene, så vintervindens smukke snefnug kunne nå ud til alle hjørner og kanter af vores kongerige. Vores pæne og perfekte land, der helst fyldes med yndigheder og perfektionisme.

Paranoia og berøringsangst for alt, der ikke ligner os. Ikke kun det, der kommer syd fra med bomber og missiler i nakken. Alt der er skævt. Alt der ikke kan forstås, fordi det ikke kan siges, høres eller ses. Det ville være nemmere, hvis de var ved at dø af kræft og ikke af forkert sammensatte kroppe, skrumpende hjerner, spasmer og kramper.

Jeg beder den lille prins komme til vores planet, så alle rævene kan blive tamme. Og jeg beder Momos ører lytte, så alle kan føle sig fine, som de er.

For alle hjerter kan både græde og grine. Ingen hjerter er født for at være forkerte og alene. Og alle hjerter kan elskes.

Faktisk er det ganske ligetil: »Kun med hjertet kan man se rigtigt. Det væsentlige er usynligt for øjet.«.

Alberte Zacho er retorikstuderende og tidligere omsorgsmedarbejder på en socialpædagogisk døgninstitution for multihandicappede og terminalt syge børn og unge i alderen to til enogtyve år.

ILLUSTRATION: CHARLOTTE PARD'S